

27 VII 87

80 Lleida / Franqueo concertado 25/6

Apel.latius

Els noms que abans servien per definir de forma contundent i de vegades pintoresca algú o alguna situació, han anat perdent virulència i aspror: avui dia la criada és treballadora de la llar, el pres és un intern i el cec és invident. Les persones que escapen del comú enrasat reben denominacions que no són feridores ni detonants, i tot això hem guanyat de delicadesa i canvi de codi.

Hi ha, però, un sector de marginació que encara rep denominacions de mal to: ens referim a algunes deficiències físiques i, sobretot, psíquiques. Entre la mainada perdura l'insult "subnormal", conseqüència doble d'un punt de vista rebaixador, per una banda, i de la perduració d'un apel.latiu que al seu moment, semblà el summum de la delicadesa (perquè abans era el "faltat", el "leri-leri", el "no-hi-és-tot", o el "tonto del pueblo"). Som a finals de segle i l'assistència a l'oligofrènic o al liminar són cosa estesa. I, per tant, hom podria buscar, sobretot en els mitjans de comunicació, maneres de fer aparèixer aquelles persones esmentades de manera que no fos violent de llegir o escoltar; i, en el cas d'alguna desagradable notícia reeferida a ells, evitar de cercar el sensacionalisme, perquè allò que ja és prou dramàtic, no necessita del reforç artificial del rebejament, ni que sigui involuntari.

Josep Vallverdú